

6.

SVATÝ ROK MILOSRDENSTVÍ

MILOSRDNÍ JAKO OTEC

**Krátká promluva papeže Františka
na téma Milosrdenství Boha**

Dnes bych se rád trochu pozastavil u Svatého týdne. Květnou nedělí jsme zahájili tento týden, který je jádrem liturgického roku, ve kterém provázíme Ježíše v jeho utrpení, smrti a zmrtvýchvstání.

Co může ale dnes znamenat Svatý týden pro nás? Co znamená následovat Ježíše na jeho cestě na Kalvárii ke kříži a vzkříšení? Ve svém pozemském poslání kráčel Ježíš po cestách Svaté země, povolal dvanáct prostých lidí, aby zůstávali s ním, sdíleli jeho cestu a pokračovali v jeho poslání. Vyvolil je z lidu plného víry v Boží zaslíbení. Promlouval ke všem bez rozdílu, k velkým i nepatrným, k bohatému mladíkovi i chudé vdově, k nemocným i slabým. Přinášel milosrdenství a Boží odpuštění. Uzdravoval, těšil, chápal, vléval naději a všem přibližoval přítomnost Boha, jenž se zajímá o každého muže a ženu, jako se dobrý otec a dobrá matka starají o každé ze svých dětí. Bůh nečekal, až k němu přijdeme, ale bez vypočítavosti a bez výhrad se vydal k nám. Takový je Bůh: On vždycky dělá první krok. On se vydává za námi. Ježíš prožíval každodenní realitu těch nejobyčejnějších lidí. Dojal ho zástup lidí, kteří byli jako stádce bez pastýře. Plakal nad bolestí Marty a Marie zarmoucených smrtí bratra Lazara. Povolal celníka za svého učedníka. Zakusil také zradu ze strany přítele. V něm nám Bůh dal jistotu, že je s námi a mezi námi. „Lišky mají doupata a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kam by hlavu položil“ (Mt 8,20). Ježíš nemá dům, protože jeho domovem jsou lidé, jsme to my. Jeho posláním je všem otevírat brány Boží, být přítomností Boží lásky.

Ve Svatém týdnu prožíváme vrchol této cesty, tohoto plánu lásky, který prochází celými dějinami vztahů mezi Bohem a lidmi. Ježíš vstupuje do Jeruzaléma, aby učinil poslední krok, který je shrnutím celého jeho života. Zcela se daruje, nic si nenechává pro sebe, ani svůj život. Při poslední večeři se dělí se svými přáteli o chléb a podává jim kalich „za nás“. Syn Boží se nám dává, svěruje do našich rukou své tělo a svou krev, aby byl navždy s námi a přebýval mezi námi. V Getsemanské zahradě stejně jako u soudu před Pilátem neprojevuje odpor,

ale dává se. Je trpícím služebníkem, kterého předpověděl Izaiáš a který se vydává až na smrt (srov. Iz 53,12). Tuto lásku vedoucí k oběti neprožívá Ježíš pasivně jako neodvratný osud. Vůbec neskrývá své hluboké lidské rozrušení tváří v tvář násilné smrti, ale odevzdává se v plné důvěře Otci. Ježíš dobrovolně podstoupil smrt, aby odpověděl na lásku Boha Otce, v dokonalé jednotě s jeho vůlí, aby dokázal svou lásku k nám. Na kříži mne Ježíš „miloval a za mě se obětoval“ (Gal 2,20). Každý z nás může říci: Miloval mne a za mě se obětoval. Každý může říci toto „za mě“.

Co znamená toto všechno pro nás? Znamená to, že tato cesta je také moje, tvoje a naše. Prožívat Svatý týden tak, že budeme Ježíše následovat nejen v dojetí srdce. Prožívat Svatý týden následováním Ježíše znamená učit se vycházet ze sebe samých a vycházet vstříc druhým, vydávat se na periferie života, vycházet jako první vstříc našim bratrům a sestrám, zejména těm nejvzdálenějším a nejvíce opomíjeným, kteří potřebují porozumění, útěchu a pomoc. Je tolik zapotřebí přinášet živou přítomnost Ježíše, jenž je milosrdný a oplývá láskou!

Prožívat Svatý týden znamená stále hlouběji si osvojovat Boží logiku, logiku kříže, která není v první řadě logikou bolesti a smrti, nýbrž lásky a sebedarování, jež vede k životu. Znamená to osvojovat si logiku evangelia.

K tomu, abychom mohli následovat, provázet Krista a zůstat s ním, musíme „vyjít“. Musíme vyjít ze sebe sama, ze znaveného a zvykového prožívání víry, z pokušení uzavírat se do vlastních schémat, která zužují horizont působení Boží tvořivosti. Bůh vyšel ze sebe, aby přišel mezi nás, rozbil svůj stan mezi námi, aby nám přinesl svoje milosrdenství, které je naší spásou a nadějí. Také my, chceme-li jej následovat a zůstat s ním, nesmíme se spokojit s tím, že zůstaneme v ohradě devětadevadesáti ovcí, ale musíme „vyjít“ a hledat spolu s ním ztracenou ovci, tu nejvzdálenější. Dobře si pamatujte: vycházet ze sebe jako Ježíš, jako Bůh vyšel ze sebe v Ježíši a Ježíš vyšel ze sebe kvůli nám všem.

Někdo by mi mohl říci: „Ale, otče, já nemám čas, mám toho tolik na práci...“ „Je to těžké, co já s tím vším zmůžu s tou trochou sil a se svými hříchy?“ Často se spokojíme s nějakou tou modlitbou, neusebranou a nepravidelnou nedělní mší a nějakým tím dobrým skutkem, ale nemáme onu odvahu „vyjít“ ze sebe a nést Krista. Jsme tak trochu jako svatý Petr. Jakmile Ježíš mluví o utrpení, smrti a vzkříšení, o sebedarování a o lásce ke všem, apoštol si jej bere stranou a rozmlouvá mu to. To, co říká Ježíš, nabourává jeho plány, vypadá nepříjemně, nahlodává jistoty, které si vybudoval, a boří jeho představu o Mesiáši. A Ježíš pohlédne na své učedníky a Petrovi adresuje snad jedno z nejtvrdějších slov evangelia: „Jdi mi z očí, satane! Neboť nemáš na mysli věci božské, ale lidské“ (Mk 8,33). Bůh vždycky smýšlí milosrdně. Nikdy na to nezapomínejme. Bůh vždycky smýšlí milosrdně, je milosrdným Otcem! Bůh smýšlí jako otec, který očekává návrat syna a vychází mu vstříc – vidí, jak přichází, když je ještě daleko... Co to znamená? Že každý den chodil vyhlížet syna, zda se už vrací domů. To je náš milosrdný Otec. Toužebně jej očekával před domem. Bůh smýšlí jako Samaritán, který nepřišel kolem zraněného s politováním nebo s odvráceným zrakem, ale pomohl mu, aniž by za to něco žádal; aniž by se ptal, zda je žid, pohan, či Samaritán, zda je bohatý, či chudý. Neptal se na nic. Neptal se ani nic nepožadoval. Přišel mu na pomoc. Takový je Bůh. Bůh smýšlí jako pastýř, který dává svůj život na obranu a záchranu ovcí.

Svatý týden je časem milosti, kterou nám dává Pán, abychom otevřeli brány svého srdce, svého života, svých farností, svých hnutí a sdružení, abychom „vyšli“ ze sebe vstříc druhým, stali se bližními a nesli světlo a radost své víry. Vždycky vycházet ze sebe! A to s láskou a něhou Boží, v úctě a trpělivosti, s vědomím, že my dáváme k dispozici své ruce, své nohy a své srdce, ale Bůh je potom vede a dává plodnost každému našemu skutku.

Přeji všem, abychom tyto dny dobře prožili, odvážně následovali Pána a nesli v sobě paprsek jeho lásky všem, které potkáme.